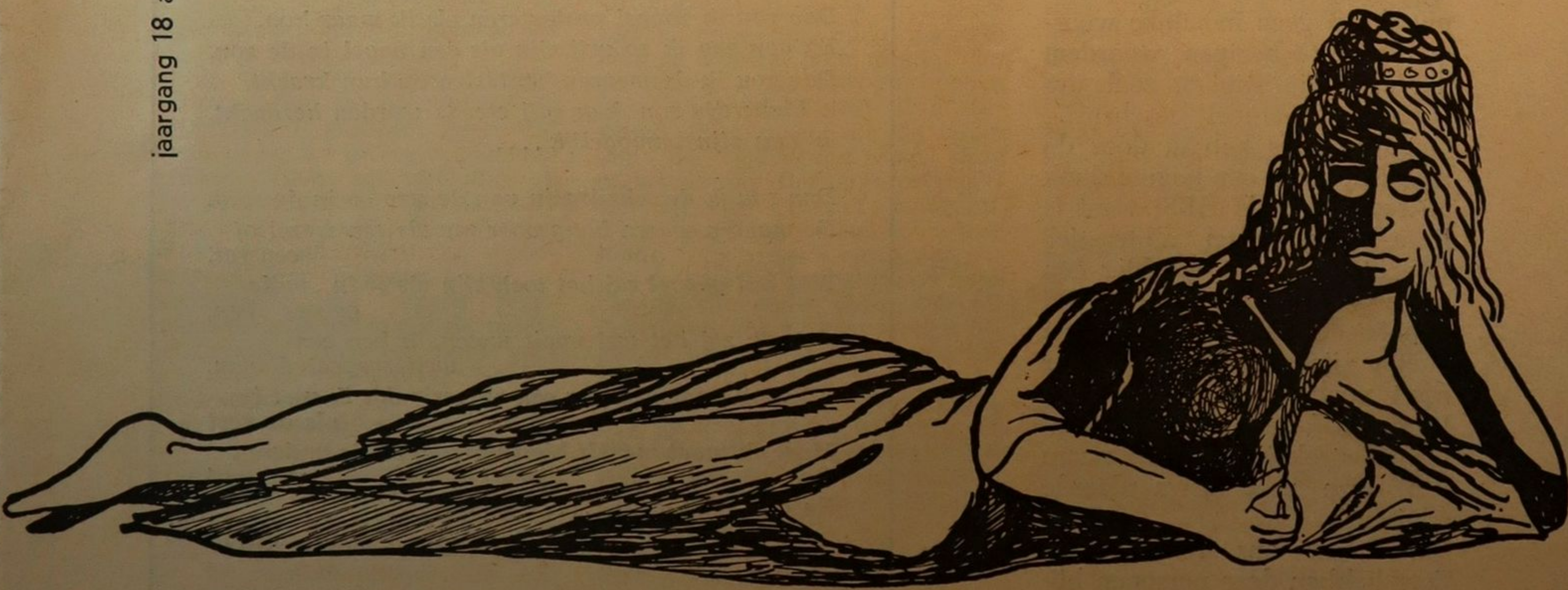

ONAFHANKELIJK SCHOOLBLAD VAN HET SINT WERENFRIDUS LYCEUM TE HOORN

Eigen koker

juni 1966

jaargang 18 aflevering 4

AAN DEN LEZER

In de bijbel staat geschreven: „De eersten zullen de laatsten zijn”. Mag ik zo vrij zijn, dit te veranderen en te schrijven „De eerste keer, zal de laatste zijn”. Want zeer waarschijnlijk is deze „aan den lezer”, zowel intrede-, als afscheidsrede.

Wanneer u, zoals een verstandeling betaamt, bent begonnen met de lijst der redacteuren zult u opgemerkt hebben dat drie illustere namen de Choros der best writers of Werenfrid verlaten hebben, dit zijn, getooid met epitheta ornantes, de kleincharvrouwmantige Margota, de langkrulstaltharige Kobus en de voorzanger, de grootminstaltkruloorige Petrus.

Wanneer ik een Hogere Burgelijke scholer was zou ik in mijn „dankrede” het volgende zeggen: „Ik prijs mij gelukkig, van uw aanwezigheid verlost te worden. Niet alleen omdat er weer twee gymnasiasten minder zijn, maar vooral omdat ik van nu af aan geen moeilijke woorden hoeft te bezigen, woorden, die naar latijn stinken, zoals uw „quasi-intellectueel geschrijf”. Ondanks alles heb ik door de bedoelde brief een hogere dunk gekregen van de HBS: want is Buur-Burger geen alliteratie? Geachte lezer, ik doe hier een geweldige ontdekking: de HBS is poëtisch geworden! Moderne poëten zijn zij ook want spijker rijmt noch op Buur, noch op Burger. Of staat het in alliteratieve betrekking tot de naam van onze zeer gewaardeerde adviseur?

Maar laat ons relevanteren. Zeer hebben deze personen bij-

gedragen tot het tot stand komen van het gebouw, genaamd Eigen Koker, dat het vorig jaar zo hopeloos was ingestort. Zij gaan nu, na een jaar van nijver stenen aandragen, deze school

verlaten. Vanaf deze plaats dank ik u voor al uw werk en wens ik u heel veel succes toe in uw verdere leven.

Voor u nu ligt een „Eigen Koker” met een grote veelsoortigheid aan artikelen, die variëren van haar- en optut-mode tot aan de moeilijkheden die zich in Vietnam voordoen, van de Westfriese- tot de Nederlandse taal, van godsdienst tot het provotariaat. Een ieder zal, naar wij stellig geloven, wel iets vinden naar zijn gading, is het niet Vietnam dan is het zeker konkeltooid. Ik wens u, beste lezer, een prettige en zonnige vakantie toe en een oinige konkel met Oigen Koker.

HENK SPIJKER

'T IS ONMOGELIJK

*Ik ben de well-respected man in this town.
Ik vind mezelf zo high en de rest vind ik zo down.
Want als je ook die andere mensen ziet,
Ze doen wel veel, ach ja, maar werken kunnen ze niet!*

*Zonder mij zou de stad niets zijn, maar dan ook niets!
Zonder mij zou de stad zijn als een provo zonder fiets.*

En da's onmogelijk....

*Maar soms zou ik wel willen, dat ik anders was dan die fiets.
En da'k de provo was, en verder niets.
Dan zou ik zoveel protesteren als ik maar kon.
En dan zou ik zo vrij zijn als een vogel in de zon.
Dan zou ik de mensen 'ns testen op hun kracht.
't Lieverdje zou door mij steeds worden herdacht.
'k Zou zijn onmogelijk....*

*Dan zou ik de schrik zijn van de straten in de stad.
De mensen waren bang voor me als een wezel of een rat.*

*Wat een gevoel zal het toch zijn als je 'n „vuile gooser” ben,
Ach, ik zal het wel nooit weten, 'k ben een well-respected man.*

*'t Wordt voor mij nog een obsessie dat ik niet ben als de rest
Maar ik moet mezelf high vinden, en de anderen verpest!*

En da's onmogelijk....

ANTI

Een ieder van u zal wel eens gehoord hebben van de stroming in de hedendaagse jeugd, de provo's. Velen uwer zullen eens te meer een vraag gesteld hebben verband houdende met het wezen van het provodom. Door middel van onderstaand artikel zal ik trachten een bevredigend antwoord te geven op vele uwer vragen.

Het schrijven van dit stuk impliceert geenszins, dat ik enigerlei sympathie koester ten aanzien van deze provo's. Ook bepaalt mijn houding zich niet tot het afkeuren van hun bestaan. Mijn houding is volkomen objectief,

waardoor ook dit artikel een objectief karakter draagt. Ik zal dus de provo's op geen enkel punt goedkeuren, noch afkeuren. Laat bovenstaande derhalve een waarschuwing zijn voor degenen die naar aanleiding van dit artikel een conclusie willen trekken omtrent mijn persoonlijkheid.

TER VERANTWOORDING

Het provotariaat als revolutionaire macht in deze maatschappij

Er is het laatste half jaar enorm veel gesproken en gepubliceerd over de provo's. Door velen worden zij vergeleken met de vetlangharige nozems, die hun brommer als hun God en hun „zakkie petat” als hun manna beschouwen. Daar velen de houding dezer elementen slechts oppervlakkig beschouwen zien zij vaak de achtergronden en drijfveren niet of nauwelijks. Aan mij is nu de taak u hierin te verlichten en u de weg van nozem naar provo aan te duiden. Allereerst een citaat uit het blad Provo:

— Het provotariaat is de laatste opstandige groep in de welvaartslanden. Het proletariaat heeft er zich onderworpen aan zijn politieke lijders en zijn televisie. Het is samengesmolten met zijn oude tegenstander de bourgeoisie tot een grijs „klootjesvolk”. In de allereerste plaats kunnen wij opmerken dat provotariaat 'n anarchistisch karakter heeft. Dit komt zowel tot uiting in haar organisatie, daar het namelijk op een anarchistische basis is georganiseerd, alsook naar buiten, omdat een anarchistische maatschappij gepropageerd wordt. Anarchisme wil zeggen regeringsloosheid, de staat als maatschappelijk verbond moet verdwijnen. De vrijheid van het individu wordt dus volkomen doorgevoerd. Dientengevolge is het individu in het provotariaat volkomen vrij, hetgeen tot oorzaak heeft het paradoxale karakter, daar de provo's het principieel met elkaar oneens zijn. In de opstandigheid van het

provotariaat kunnen wij één gemeenschappelijke lijn onderscheiden, namelijk het algemeen onbehagen tegen deze maatschappij, die beheerst wordt door de gevolgen van de welvaart. Het is derhalve ook een kenmerk van het provotariaat dat het slechts in welvaartssteden voorkomt. De welvaart werpt de mens volkomen op zich zelf terug, hij krijgt steeds meer vrije tijd. Het grote probleem is nu hoe de mens deze vrije tijd opvangt en gebruikt.

Het is algemeen bekend, dat de hedendaagse mens een zekere luiheid en passiviteit over zich heeft. Zijn handelen wordt niet bepaald door persoonlijke drijfveren, maar door die van de massa, hij is gemassificeerd. Zijn abedunterhaltung is niet zichzelf te recreëren, maar gerecreëerd te worden, door middel van de televisie. De provo's hebben zich tegen deze instelling gekeerd. Zij zien het als het begin van de ondergang van deze maatschappij. Derhalve propageren zij het creatief bezigzijn, welke gedachte vooral tot uiting komt in de nieuwe vorm van actief en creatief bezigzijn, de hapening, die onder meer óók tot doel heeft een protest te zijn tegen de bovengenoemde vorm van abedunterhaltung.

Ten aanzien van de vooruitgang van de creativiteit, valt nog op te merken dat hierdoor het kunstenaarswezen zal verdwijnen. Ieder mens zal dan namelijk kunstenaar zijn.

In hun onbehagen tegen deze maatschappij, ageren de provo's

ook tegen het privé bezit. Zij wensen een gecollectiviseerde maatschappij, waarin de machtspositie niet bepaald wordt door kapitaal. Overeenkomstig de collectivisering wordt ook promiscuïteit gepropageerd. Dit wil echter niet zeggen, dat monogamie volkomen wordt afgezworen, dat zou namelijk ingaan tegen het beginsel van het anarchisme: het provotariaat in zijn algemeenheid zweert niets af, slechts het individu kan dit doen, maar dan in volle vrijheid.

De collectivisering wordt onder andere tot uiting gebracht in de witte provofiets, welke algemeen bezit is en derhalve geen bepaalde kleur heeft.

Tenslotte zou ik nog enige opmerkingen willen maken omtrent de verhouding provo-nozem.

De nozem is, evenals de provo, niet bij het arbeidsproces betrokken. Zijn gehele houding getuigt van een, zij het ongericht, verzet tegen deze maatschappij. De provo's voelen het nu als hun taak dit verzet richting te geven om tezamen met de nozems een krachtige revolutionaire macht te vormen. Gaarne zou ik dit artikel willen besluiten met een uitspraak van provo Roel van Duyn, een uitspraak die prachtig het karakter van beschreven groep uitbeeldt:

— Een echte provo is geen provo, het is niet iemand die zich — onder één noemer laat vallen, iemand die grillig en ongrijpbaar is, oppositioneel tegen alles is.

HENK SPIJKER

VIETNAM

Vrijwel iedereen heeft nu wel een mening over de strijd in Vietnam, ook al weet men dikwijls niet wat daar nu precies aan de hand is. Men leeft in de veronderstelling, dat ergens in Azië een Noord-Vietnam met hulp van een grote dreigende macht, China, zijn buurland Zuid-Vietnam onder zijn bewind tracht te brengen, en dat het Zuid-Vietnamese volk Amerika om hulp smeekt tegen de communisten. Dit vraagt toch wel de vermelding van enkele belangrijke feiten uit de geschiedenis van de oorlog in Vietnam. In 1945 had Vietnam de onafhankelijkheid uitgeroepen, bleef echter binnen de Franse Unie. Toen na een jaar de onafhankelijkheid nog niet werd erkend, ontbronde een vreselijke strijd tussen de Fransen en de Vietminh, de verzetsbeweging. In 1954 kwam de conferentie van Genève tot stand, omdat de toestand voor de Fransen onhoudbaar werd. Er kwam een wapenstilstand; Vietnam werd in tweeën gedeeld; er werd uitdrukkelijk verklaard, dat de scheidingslijn voorlopig zou zijn, dat hij niet als politieke grens geïnterpreteerd zou mogen worden; dat er geen buitenlandse bases mochten worden ingericht; dat er voor juli 1956 vrije verkiezingen moesten worden gehouden, onder toezicht van een internationale commissie (bestaande uit India, Polen en Canada); tenslotte, dat ieder mocht wonen aan welke zijde van de scheidingslijn hij wil. De Vietminh nam de Geneefse bepalingen aan, legde de wapens neer, en trok zich terug, in afwachting van de verkiezingen. Noord-Vietnam was door de oorlog totaal vernield. Van de communistische landen kreeg het hulp, maar deze was niet groot genoeg, om het land op een behoorlijk peil te brengen. In de voorgaande jaren was alles uit Frankrijk gekomen; onder Amerikaanse druk werden de Franse leveranties stopgezet. De Amerikanen zeggen te geloven, dat Noord-Vietnam geheel onder invloed staat van de Chi-

nese communisten. Dit is beslist niet waar: slechts enkele jaren heeft Noord-Vietnam de Chinese lijn gevolgd, die echter niet insloeg bij de bevolking. Sinds 1960 houdt men het op het Russische communisme. Dank zij gezamenlijke inspanning van de Noord-Vietnamezen werd het land het meest ontwikkelde van Z.O.-Azië. In Zuid-Vietnam is het vrijwel onafgebroken onrustig geweest. Toen men bemerkte, dat de verkiezingen niet doorgingen, kwamen er steeds meer protesten tegen de regering Diem. De opstandelingen werden allen communist genoemd en kwamen in concentratiekampen terecht. Er werden grootscheepse zuiveringsacties op touw gezet, met het gevolg, dat enorm veel mensen uitweken naar het binnenland, dat onbegaanbaar was voor het regeringsleger. Door de zuiveringen joeg de regering een groot deel van de boerenbevolking tegen zich in het harnas. Overal ontstonden gewapende bendes, die vele dorpen innamen. Dit leidde weer tot steeds wredere acties van de regering. Tenslotte werd in december 1960 het „Nationaal Bevrijdingsfront voor Zuid-Vietnam” opgericht. Dit bevrijdingsfront omvat zowel communisten als niet-communisten, alle mensen die staan op de volledige onafhankelijkheid van Vietnam, zonder Amerikaanse militaire bases. Zij eisen de naleving van

HOOFDREDACTIE
henk spijker

REDACTIE B.B.
Jeroen Arnolds
Mechtild Derriks
Kees Stavenuiter
Fred Steltenpool

REDACTIE O.B.
Eef van de Werf
Bernard Kleikamp
Peter Zomerdijk
Lieke Jamin
Trudy Kabel

de akkoorden van Genève. Al die tijd stonden de regering en het leger onder bescherming van de V.S. Nu vraagt iedereen zich af, waarom die Amerikanen daar in Vietnam zijn. Volgens henzelf om vrede en vrijheid te brengen. Waarschijnlijk zullen er niet veel mensen meer zijn, die dat serieus geloven. De V.S. komen ook graag met het argument, dat zij zijn geroepen door de Zuid-Vietnamese regering. Helaas voor de V.S. heeft ook dit argument weinig waarde, omdat de regeringen in Vietnam grotendeels gevormd zijn door de Amerikanen. Bovendien bestonden deze regeringen uit grootgrondbezitters, die op eigen belang uit waren, en beslist niet de bevolking vertegenwoordigden. Neen, waar het de V.S. eigenlijk om gaat, is het behouden van militaire bases, gericht tegen China. Dat dit ten koste van andere landen gaat, vinden zij niet belangrijk. Ondertussen duurt de oorlog maar voort. Hopelijk zullen steeds meer mensen zich ertegen verzetten, zullen de regeringen van de verschillende landen openlijk het ongelijk van de V.S. erkennen. Het is niet het belangrijkste rond een conferentietafel te gaan zitten, dat is in 1954 ook al gebeurd. Het is nu de zaak de akkoorden van Genève nageleefd te krijgen.
Loes Buisman Vb

Gespreksgroepen naar aanleiding van de brief van de bisschop

IK GELOOF NIET MEER...

En laten wij voor deze middag aannemen, dat er een god bestaat. Indien u een van de twee tot nu toe gehouden gespreks-groepen hebt bijgewoond zullen u dergelijke kreten zeer zeker in de oren geklonken hebben. Misschien brachten zij bij u een hevige verwarring teweeg, sprong u op, sidderend over het gehele lijf en sprekende de gevleugelde woorden met profetische stem: „Gij zijt heiden! Ik dacht dat ik op een katholieke school.....”

of begon u te denken: „Het is en staat toch wel interessant om iets dergelijks te zeggen, en dan met luider stem: „Ik ook niet!” Echter, indien u uw gespreks-partner gevraagd zou hebben, waarom hij niet meer geloofde, dan had u de opzet van deze gesprekken begrepen.

De opzet is tweeledig. In de eerste plaats wil de kerk een inzicht krijgen van de problemen en verlangens die er bestaan onder de jongeren en in de tweede plaats, is het bij geloofsontwikkeling essentieel een medejongere respectievelijk leerling op godsdienstig gebied te leren kennen.

Niet alleen problemen van anderen te leren kennen is belangrijk, maar ook eigen moeilijkheden te kennen en te kunnen uitspreken. Want is het niet zo, dat vooral in geloofszaken de moeilijkheden veelal angstwekkend vermeden worden? Dit is naar mijn mening volkomen verkeerd. Ga de moeilijkheden met een gerust hart tegemoet en wees niet bang, dat u misschien gaat twijfelen over de ene ware kerk of over het bestaan van God. Wanneer u een echt geloof bezit zal zich dat later zeker weer manifesteren. Ga eens een paar weken niet meer naar de kerk, u zult plotseling merken dat u iets mist op zondag, dat u behoefte hebt aan gebed, aan een kerk.

Dit noem ik tegenover het ge-

loof staan, niet een tientje in de collectebus gooien en denken het zal wel goed zijn, want het is al tien eeuwen zo geweest. want u bent een der eerste Christenen, die onder de grootste moeilijkheden hun geloof moesten belijden. Leg uzelf problemen op en neem niet alles stomweg aan, want het geloof is niet van een geestelijke, van een moderator, van een kerk en zelfs niet van uw ouders, het is van uzelf. U zult er zelf mee moeten leven, u zult zelf later vragen moeten beant-

woorden van andersdenkenden, van atheïsten, van mensen die wel over het geloof nadachten en dan staat u alleen, dan staat er geen oudere meer achter u en staat u dan met een mond vol tanden? Ik raad u allen aan doe mee met de gespreksgroepen, Mgr. Bekkers zei: „Wij zijn allen op weg, wij zijn zoekende”. Zoek zoveel mogelijk problemen en tracht ze door een gesprek of door nadenken op te lossen, opdat u later uw geloof met argumenten kunt staven.

Henk Spijker

Puin van tropische blaren,
Gerold in boomstammenafschraapsels
wit en bruin
witte luchtzakken worden bruine kankerzakken
iedereen doet het
zegt het is dangerous
maar hij is zwak
zwakte door de onvolmaaktheid van de schepping

Ik houd van jou
maar jij kust mij
zwijgen, zeg het niet
gevoelens zijn voor het hart

zwijgen, niet protesteren
anders krijg je een klap op je kop
want het volk mag niet weten
there is nothing better than brains-washing

hij heeft het gedaan
hij wil er niet uit
denkt aan zijn image
maar vergeet de lijken vol kogels

Hypocriet.

CLAVUS

Omdat de tiener haarmode zo „in” is, wil ik graag iets over de „Haarmode” schrijven. Léon Ellerbroek (kapper te Hoorn) was bereid mij hier iets over te vertellen.

DE TEENER HAARMODE 1966

Hoe draagt op dit moment het meisje van 13-18 het haar. Dit is natuurlijk „the point” waar het om gaat. Kijkt men naar de films, de straat, de moderne tijdschriften, dan ziet men het meest lang en sluit haar. Maar men neme nu maar aan dat dit geen maatstaf is voor een modieus verantwoord en gekleed uiterlijk. Het lange haar wordt door Léon zeer gewaardeerd, maar alleen dan, wanneer het volkomen aan het type wordt aangepast. In een bepaald tijdsbestek wordt de een of andere „ster” gelanceerd, toevallig een type met lang haar b.v. Brigitte Bardot, Françoise Hardy, en alle fans dragen lang haar onverschillig of het staat of niet. Het wordt gedragen, want ieder meisje denkt dat ze nu net zo mooi zal worden en dezelfde persoonlijkheid kan opbrengen als de ster. Nee, heb zelfkritiek en ga eerst eens naar je eigen kapper en vraag hem om raad. Hij is immers van ieder modegebeuren op de hoogte en kan deze vraagstukken immers veel beter oplossen. Ga lang haar dragen als je bent overeengekomen dat het je staat, dus je gezichtslijnen en lichaamslengte naar verhouding zodanig zijn dat het je staat. Want als je klein bent en een rond gezicht hebt, word je toch immers veel kleiner. Laat het werkelijk zeer juist in de coupe knippen, want ook lang haar, wil het op de juiste manier vallen, moet zeer goed geknipt worden. Was je haar iedere week met een crèmeshampoo voor droog haar of een crèmeshampoo voor vet haar, breng hier en daar rollers in en je loopt er iedere dag correct en modieus bij. Ben je het lange haar beu? Goed, laat het knippen naar de Engelse modelijn van Vidal Sassoon in een geometrische lijn. Enkele punten waarop gelet moet worden, wil je een geometrisch kapsel (ook wel helm- of ruimtevaartkapsel genoemd) dragen.

a. Bij een bol gezicht het haar opwaarts gekapt en bol op de kruin.

b. Bij een lang, smal gezicht pony in het gezicht gewerkt en het achterhoofd is bol gewerkt.

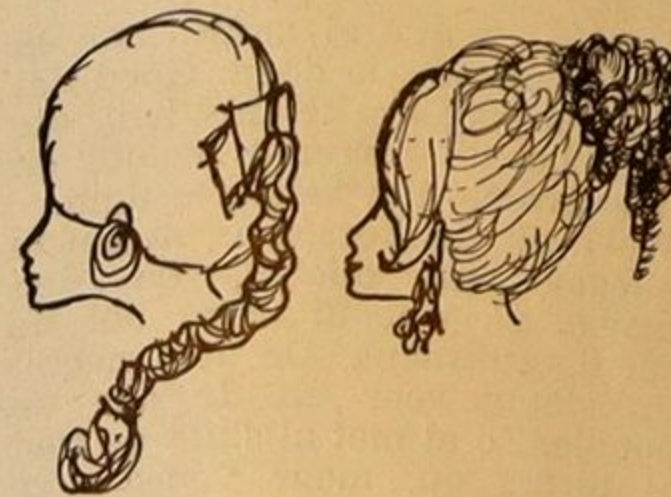

c. Bij een vierkant gezicht in het gezicht gewerkt iets op het voorhoofd en halflang.

Dus jullie zien het, wil je werkelijk eens iets anders, wat apart en toch verantwoord is, praat met je kapper, trek hem aan zijn jasje en vraag hem of hij eens een leuk en gezellig kapsel met je wil bespreken en dan wil knippen. Nog enkele tips voor een fuitje of voor jullie traditionele Eindfuij. Probeer iets leuks te verzinnen en kijk eens terug naar anno 1700-1800, presenteer jezelf op een romantische wijze, het past bij jullie leeftijd en geeft een andere sfeer. Je haar verwerk je

in een leuke vlecht versierd met een leuke strik of sjaal (geknoot als strik), kijk bij Léon Boutique, misschien heb je nog een vals stukje haar of vlecht in je eigen kleur, laat het dan leuk in je eigen haar verwerken.

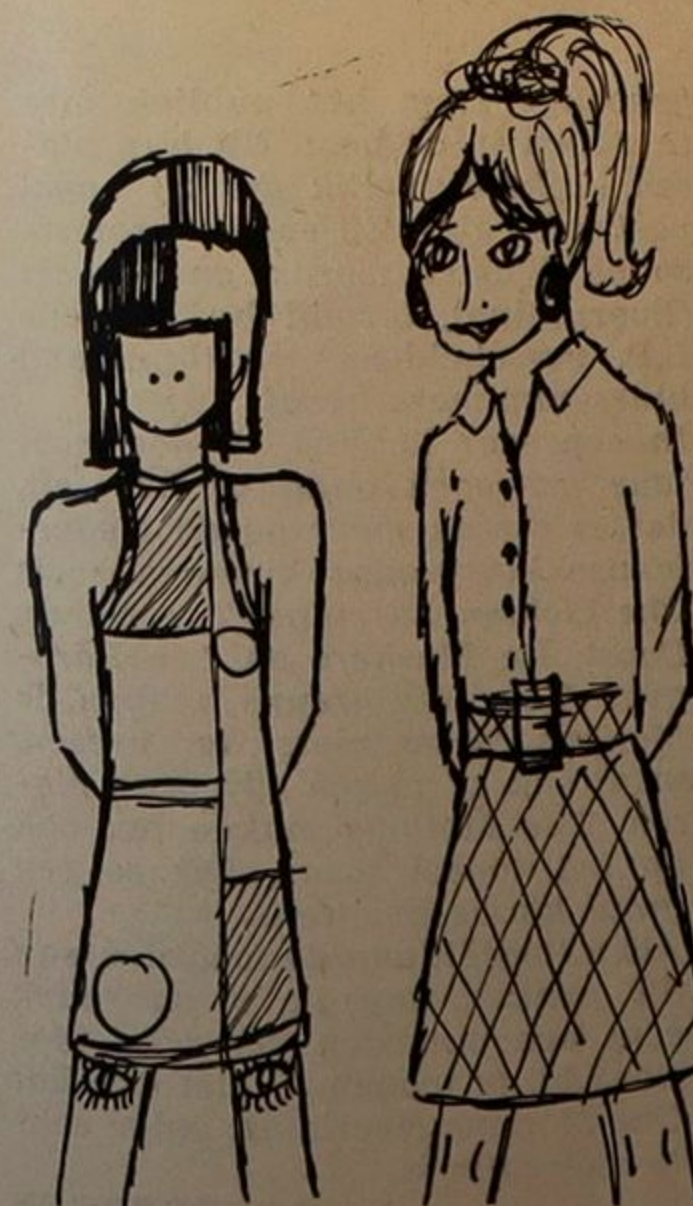
En als laatste nog enkele tips wat betreft het kleden. Goed gekleed wil zeggen: kleren dragen bij je persoonlijkheid en leeftijd en passend bij de gelegenheid waarvoor zij moeten dienen. Zij moeten aangepast zijn bij de huidige mode, zo ook het kapsel. Alles waar je „te” voor kan zetten (en dat zie je gauw genoeg in de spiegel), noemt men ordinaar. Te fel gekleurd, te overdreven modieus, te duur, te opvallend. Om jezelf goed te gaan kleden, moet je enkele punten gaan leren.

- Zelfbeheersing
- Smaak (kleurenleer)
- Warenkennis.

De persoonlijkheid van het meisje of vrouw is nummer 1 en de mode nummer 2.

Het goed geklede meisje is uiterlijk totaal onbewust van hetgeen zij draagt.

Trudy Kabel II
(Tekeningen: Annemiek van der Lee).

HUWELIJK

Zij bedacht, dat het vlug gegaan was: te vlug misschien? Hij was maar van verarmde adel; zij had bisschoppen en ambtenaren in de familie, alles door een voorvader, „diplomaatiek genie”, vrouwziek; misschien was hij wel familie van haar.... Stam-bomen kon je nu toch niet meer vertrouwen in deze eeuw van vervalsing en vervliegung.

Na de kerk een plechtigheid op het kasteel, eens van hen. Haar vader had het in verband met plaatselijke onlusten „geschonken”, als welwillend gebaar.

De burgemeester feliciteerde hartelijk, haar te hartelijk, diplomaatiek hartelijk. Nu er zo ontstellend veel knappe kinderen naar Gymnasium en H.B.S. gingen behoorden de jonge burgemeesters zelden tot de adel. Hij was jong.

Destijds had hij ze opgestookt, het kasteel geëist, waarvan hij nu het grootste deel in beslag nam.

Niet aan denken nu.... Het was feest, om haar en haar gezelschap. Hij wuifde haar te uitbundig naar het volk, maar ja, dat kreeg nu ook stem. En dit was modern. Ze wist, wat de mensen zeggen zouden; het gebruikelijke „Och wat is ze lief”. „Wat zijn ze gelukkig” van de notabelen, de rest niets.

Ze zag boer Papagaai, zijn dom uitgelopen gezicht. Hij had echter meer verstand dan al haar klerken met lagere school bij elkaar.

Hij wist, wat hij wilde, niet Troelstra's woorden nabrallend en -brouwend, of de adel hielekkend.

Haar klerk voor landbouwzaken B. had te L. Papagaai's verzoek om, zonder ondersteuning van andere groepen, in zijn eigen kring te discussiëren, lachhartig, ijdel en trots tegelijk afgewezen.

Papagaai was verlegen en geen spreker, B. wel, als hij maar niet alleen was.

Lusteloos keek zij naar buiten....

Tandeloos spogen norse, vaalgrijze gezichten bruin sap in de richting van het koetsje, kwaadaardig!

Het be kroop haar opeens: haar kind geen opvolger van haar!

Het Kwam Uit!

E. v. d. Werf

Wij hebben enige veranderingen in de top-10-hit moeten aanbren-gen zodat de top 10 er anders uit ziet dan de top 10 van een maand geleden.

IT'S BEAT TIME

- Paint it black - Rolling Stones
- Why don't you take it - Motions
- If you leave me - Golden Earrings
- Dedicated follower - Kinks
- Bad boy - Beatles
- Glaasje op - Ted den Braak
- That's nice - Neil Christian
- Paper back wrighter - Beatles
- Kejje nagaan - HET
- I know - Les Baroques

KONKELTOID

In de vorige „Oigen Koker” las ik un stukkie over „wat de dôcent ur van docht”, van Oigen Koker, nou, en wat zoie ze? Ze vonde dat ur te veul moeilluke woorden in stinge, en dat de onderbouwers dur niks van snapte, deerom is hier un stukkie weer ze wel gien moeite mee zalle hebbe, vooral de Westfrieze onder hullie niet. Dur is hier ôôk gien woordeboek boi nôdug, en as je toch ien of aar woord niet wete, den ken je ut nag opzoeke in un ampart boekie dat hiet „Hè, is dat Westfries?”, dat boekie is overal verkroigbaar. Maar ik wou deer verder niet over uitwoide, ik wou ut ur us hebbe over de kerremus. Elluk jaar zitte de koinders met spanning nei die dage uit te koike. Weeks dur voor komme de jôôs thuis uit skôôl en den is ut elluke dag: „Nou Moe, dur is alwweer un weunwagen boikom-

men op ut kerrekeploin”. De jôôs benne bar bloid as de kerremus-mense beginne te bouwe. Pietje maakt zun oigen al zorregge over de snoepkraam, ut is al vroidag en hoi is nag niet ankommen! Zaterdagmiddeg gane alle jôôs nei ut ploin. Pietje is oplucht want de snoepkraam is ankommen. De ouste jôôs gane de man van de rupsbaan hellupe, want den kregge ze vroikaartjes! En den, as alles klaar is, dan gane ze proefdroie. Den kregge de kindere alvast un voorproefie en den beginne ze dur alvast zin an te kroige. Oindulluk is ut zundagmiddeg. Moeder haalt de kinderwagen te voorskoin en legt de jongste dur in. Un aar klointje moet maar an ut voetenend zitte, en met nag voif jôôs om heur heen vertrekt ze. Moeder loopt nag effies te prate met un buurvrouwtje, maar de jôôs trekken dur al mee, nei de kerremus! Alles is al in volle gang! Moeders met koinders lope dur, jonge moide en nozems. Nou, eerst motte ze allegaer in de sweef, dat durve ze allegaer, maar in de skommelde skuitjes gaan allien de ouste. Ze geniete allegaer bar. Den komt ur un fotograaf, die wul ze op de foto neme, maar

kloine Jantje wul niet lache. „Toe Jantje, koik urs un beetje bloid!” Maar Jantje vindt ut maar raar, zo'n mannetje met zo'n kiekkassie voor zun gezicht. Op 't lest is Jantje maar met un lulluk gezicht op de foto gaan. De jôôs worre al gauw loof en moete un plassie doen. Goed dat moeder nag un kennus heb, die vlak boi de kerremus weunt en deer worre alle behoeves dein. Weer op de kerremus neme ze allegaer un ôliebol, en den magge ze wat uitzoeke boi de speulgoedkraam. De ien neemt un skietgeweer en de aar un poppie. Zo al met al skiet de toid al pittug op, maar voordat ze weggaan moete ze nag effies nei de palingkraam, vader moet toch de jôôs wat hebbe, die is de hille dag al op de bouw an ut tullepe koppe! Dan gaan ze weer op huis an. De jôôs benne bèk af, en ze motte gien brood meer, maar legge al gauw te bed, weer ze drekt lekker legge te loere. Ja mense, zô gaat ut nou met kerremus, temeste boi ôôs! 't Is toch wel een gezelluge drokte. Ik zou zegge, 'k heb effe gezellug konkeld, lui, tot un vollegend keer!

Peet Anne uit Twei em

BEAT VAN EIGEN BODEM

In de vorige E.K. heeft u in het artikel van Eric Hendriks kunnen lezen dat de beat in een stedelijk industrieel milieu in verschillende Britse steden is ontstaan. In Nederland hebben we echter ook zulke streken. Denk bijvoorbeeld aan Den Haag, waar zich de beste Nederlandse beatgroepen bevinden zoals The Motions, The Golden Earrings, Q 65 e.a. In het voorjaar van 1963 verschenen in Engeland de eerste beatplaten, die al gauw ook in Nederland werden uitgebracht. De eerste bestaande bandjes in ons land namen steeds meer beatnummers op in hun repertoire, terwijl beatminnende teeners zich geroepen voelden om met vaak peperdure geluidsinstallaties de beat te „bedrijven”. Veel succes hadden deze groups nog niet, maar de eerste stap was in ieder geval gezet. Eind februari 1965 werd een volkomen nieuwe group aan de pers voorgesteld: The Motions. Volgens insiders zou dit een groep kunnen worden die iets in de internationale melk te brokkelen zou hebben. En ze hebben gelijk gekregen, want op het ogenblik zijn hun namen al lang geen onbekende meer in landen zoals België, Duitsland, Canada, Spanje en Mexico, waar ook al

hun platen verschijnen. In hun nog kort bestaan hebben zij tot op heden 7 singles en 2 L.P.'s uitgebracht. The Motions hebben een eigen stijl, die ze grotendeels te danken hebben aan het feit, dat de sologitarist Rob van Leeuwen alle nummers zelf componeert. Kort geleden hebben The Walker Brothers zelfs een nummer van hem op de plaat gezet, namelijk: My love is growing. Vele muzikkers noemen hem dan ook in een adem met componisten als Paul McCartney, Bob Dylan e.a. Sieb Warner, drummer van de Motions, brengt met zijn drums het echte beatritme in de nummers. Alewijn Dekker, drummer van De Maskers, vindt hem zelfs de grootste Nederlandse beatdrummer van dit moment. Basgitarist Henk Smitshamp, door zijn bandgenoten Knek genoemd, geeft op zijn gitaar de echte beateffecten en Rudie Bennett tracht door zijn

gevoelige stem het publiek mee te slepen in de beat. Uit hun platen blijkt duidelijk dat zij nogal veelzijdig zijn. Zij spelen protest-songs (Wasted words) en pop-art (Everything), terwijl hun tweede L.P. verscheidene rhythm and blues-nummers bevat. In een jaar hebben zij heel wat fans gekregen ondanks het feit, dat er steeds meer goede Nederlandse beatgroups kwamen zoals The Golden Earrings, The Sandy Coast, De Maskers en Les Baroques. Van deze groups hebben de Motions echter niets te vrezen, want ook al maken zij goede platen, The Motions maken het ook op het toneel waar, dat ze een grote klasse bezitten. Als u twijfelt aan de woorden van dit artikel, kan ik u aanraden eens een optreden van The Motions bij te wonen. U ziet dan dat The Motions Neerlands enige ech-beatsensatie is.

C. ZANDBERGEN

EEN WENSROOM

Op een mooie ochtend kwamen we op school. De rector stond bij de deur en begroette ons hartelijk. Na een leraar, die probeerde door de leerlingeningang naar binnen te gaan, teruggestuurd te hebben, gingen we naar de klas. Bij de garderobe werden onze jassen aangenomen door enige aardige leraressen. De conciërge hield bij de klas de deur voor ons open. Ik gaf de man een dubbeltje. De leraar was reeds aanwezig. Hij verzocht ons te gaan zitten. Toen na een klein half uurtje alle leerlingen goed zaten (in nieuwe stoelen: met damast bekleed, met verstelbare leuning, steunen voor onze al dan niet vermoeide voeten) en hun boeken op de tafeltjes gelegd hadden, begon de les. De leraar vroeg of we ermee accoord gingen dat we een thema gingen maken. Natuurlijk gingen we er niet mee accoord (wat denkt-ie wel! - alsof we niet genoeg te doen hebben!) en hij vroeg ons nederig excuus voor zijn onnozele opmerking. Verontwaardigd lieten we hem

twintig keer het lerarenreglement overschrijven en stuurden hem naar de rector, waarna we wat gingen kaarten en lezen. Het tweede uur hadden we Grieks. We gaven de leraar een nieuwe vertaling uit Homerus, van zo'n honderd verzen, en toen hij deze afhad gaven we hem een vier en keken toen zijn vertaling na. Met algemene stemmen besloten we dat hij niet ijverig geweest was, en gaven hem een strafmiddag. De lerares die we het derde uur hadden, kwam meer dan twee sekonden te laat, en moest een briefje halen. Ze probeerde er nog onderuit te komen door te zeggen dat de conciërge er niet

was, maar daar vlogen we niet in. In dat soort dingen zijn we bikkelhard. Dat moet ook wel, want anders zou het een zogenaamde „janboel” worden. Hoewel we het recht hebben, zoals duidelijk in het reglement staat, om leraren die te laat komen de toegang tot de klas te ontzeggen, lieten we haar toch binnen. Ook leraren zijn tenslotte maar mensen. Wel kreeg ze honderd stamtijden, omdat ze niet om een van onze grapjes lachte. In de pauze togen we naar de leerlingenkamer, waar we koffie dronken. De leraren gingen naar buiten, waar ze wat rond mochten lopen. De surveillerende leerling pakte een van de leraren zijn bal af, waarop deze luid begon te wenen en te schreeuwen dat hij zijn bal terug wilde. De surveillant schorste hem terstond voor een week. Tegenspraak wordt door ons niet geduld! Na de pauze hadden we Duits. Het viel ons op dat de leraar een beetje bleek was, en toen hij ons daarop nog een proefwerk wilde opgeven ook, stuurden we hem meteen naar de dokter. Het vijfde uur kregen we Frans. We lieten de leraar een thema maken, terwijl wij onszelf voorbereidden op de wiskundeles, die we 's middags zouden krijgen. In de middagpauze gingen we eten. De leraren die niet uit Hoorn kwamen, werden in de gelegenheid gesteld op school hun boterhammen op te eten, waarbij thee geserveerd werd. Na de middagpauze hadden we dus, zoals gezegd, wiskunde. Enkele leerlingen kwamen te laat en de leraar meende daar een opmerking over te moeten maken. We lieten het bij een waarschuwing, maar beloofden hem dat hij, als hij nog eens weerspanning was, van school gestuurd zou worden. Het werd een interessante les. We probeerden langs wiskundige weg het i.q. van de leraren te berekenen, we rekenden uit hoeveel dagen we nog van de vakantie af waren en meer van die dingen. Na het zesde uur gingen we naar huis, na de wiskundeleraar extra veel huiswerk te hebben opgegeven en een andere leraar, die we betrapt op roken in het gebouw, voor drie dagen geschorst te hebben. Weer was een lange, vermoeiende schooldag voorbij.

NEMO

THE WORDS OF A NEGRO

I am a negro
Cause my skin is brown As you see.
I once knew a white man, he called me friend
And now he says he hates me.

I've been sent out my house
Out my own neighborhood
With my wife and my children.
Cause we weren't any good.

Because the owner is white
I can't go to a store
And if I get in there
They'll throw me out the door

When I want to buy a drink
In a whiteman's bar
And if it was possible to get in there
then there would start a war

And when I just walk in the street
and I hear the people call:
'Look there goes that negro'
I know they hate me all.

CARLA VAN DOORN (IE)

Dit artikel is bedoeld om aan de hand van de volgende ontstellende ketten van een volslagen leek op het gebied van de „provokaatsie” een bescheiden discussie in E.K. op te zetten tussen de rechtgeaarde provo's op S.W.L. en de niet minder rechtgeaarde anti-provo's.

PROVO'S

Eén provo, twee provo's, drie provo's.... en nog meer provo's.... provo's op S.W.L., provo's in ons conventionele vaderlandje, hier provo's, daar provo's. Om deze provo's te leren kennen gaan we eerst 'ns happenen. Aan de happening immers kent men de provo. Rondom een of ander monument(je) in stad X staan, of zitten een enkele maal in warmer streken enige honderden provo's te provoceren:

„ucheuechekuchkuchfotoos-makenkuchkuchlelijkjesadistenucheueche” Ze provoceren dus. Gekleed in provobroek, dito-trui en met, in meerdere of mindere mate vet, lang haar. Ik persoonlijk krijg de indruk dat ze protesteren tegen de oorlog in Vietnam, daar ook wel kreten op te vangen zijn die in deze richting wijzen. Pacifisme dus; maar daar zijn toch al partijen voor? Maar dit is ook niet het belangrijkste, doch slechts een klein onderdeel van de leer. De gulden regel zou moeten luiden: provoceren tegen de kleinburgerlijke en conventionele mentaliteit van de doorsneemens, en zoeken naar eigen wegen; leven zoals individueel goed geacht wordt, wars van alle conventie en conformisme. Deze hele mond vol komt tot uiting in de haardracht, kleding en natuurlijk de happening. Over de belachelijke uche-uche-vertoningen heb ik reeds gesproken. Nu kleden en kappen provo's zich, naar hun non-conformistische en a-conventionele idee volkomen terecht, extreem. Zij doen dit echter op een dermate

universele manier dat van individualiteit en eigen levensstijl geen sprake meer is. Provo's zijn immers te herkennen als provo's aan hun kleding, niet omdat die extreem is, maar omdat zij universeel is, maar zijn zij hierdoor als provo's gekwalificeerd, dan zijn zij niet meer waard provo genoemd te worden. Zij hebben immers hun eigen ideeën en eigen smaak.

De provo, die provo is volgens zijn individualistische principes, kan niet gekwalificeerd worden als zodanig, juist omdat hij provo is in zijn eigen stijl. De zaak schijnt nu vrij absurd. Het is nu

zelfs zover, dat meneer provo zich juist kleedt als buurvrouw provo van de overkant. Men heeft hiervoor alweer een nieuwe kreet bedacht: unisex. (Provo's hebben een reputatie op het gebied van kreten). Elke rechtgeaarde provo draagt ook lang haar. Een provo, die zichzelf respecteert, zou echter zijn haar in kleine

staartjes moeten dragen, met paarze strikjes daarin of iets dergelijks. Voor 'n dergelijke principiële provo, die inderdaad zijn eigen leven bepaalt en het daarbij ook niet bij provoceren alleen laat, maar ook meehelpt de wan-toestanden, waartegen hij protesteert, uit de weg te ruimen, kan ik respect opbrengen. Doch deze mens is dan ook, behalve in zijn uiterlijk, precies gelijk aan een actief lid van de K.V.P., P.S.P. of willekeurig welke partij. Aan de hand van kleding en haardracht bewees ik al, dat de provo een kuddedier is en dus even conventioneel als elk ander individu. Zo doet zich de komische situatie voor dat twee conventionele partijen tegenover elkaar komen te staan, de bestaande moderne partij en de modern-extreme partij.

Pacifisme wordt in beide partijen bedreven, geprotesteerd wordt ook in beide partijen, maar bij de eerstgenoemde partij blijft het niet alleen bij protesteren, in tegenstelling met de tweede. En alsof ik nog niet genoeg bezwarend materiaal tegen mezelf had verzameld, zou ik tot slot nog een citaat van prof. Prick willen aanhalen: „De provo is overgevoelig voor bepaalde maatschappelijke ontwikkelingen en overdrijft dat dan op schromelijke wijze door daar een desorganisatie tegenover te stellen, waarbij hij zichzelf plaatst buiten elk waardesysteem.”

Kees Stavenuiter.

I WISH

I wish I was a bird
I'd fly up in the air
I'd look for my true love
I'd look for him everywhere

But that's not so
It just can't be
Oh, no no no
I'm just plain me

I wish I was a singer
I'd sing for my love a song
And if he didn't love me no more
I'd sing that I went wrong

But that's not so
It just can't be
Oh no no no
I'm just plain me

CARLA VAN DOORN (IE)

VOOR HET EINDPUNT

Wat Armand Gatti in zijn drama aan problemen voorlegt, moeten de toeschouwers van verre beschouwen: heelalbewoners zenden op een als televisiescherm verkleed toneel „Berichten van een provisorische planeet” uit. Altijd heeft Gatti graag experimenten op toneel gebracht. Zijn stuk „De vulkaan in voortdurende eruptie” getuigt hiervan en getuigt tevens van een linkse zienswijze. Zijn vader veegde de straten van Monaco en stierf bij een linksgeoriënteerde staking door een kogel uit het pistool van een politieman. Toen Gatti achttien jaar oud was, ging hij in het verzet tegen de Duitsers, die hem arresteerden en aanvankelijk ter dood veroordeelden maar vanwege zijn jeugdige leeftijd gratie verleenden en op transport stelden naar Duitsland. Van zijn werkkamp vluchtte hij naar Engeland, waar hij in het Engelse leger parachutist werd. „Na de bevrijding” zegt Gatti, „schreef ik een stuk over een concentratiekamp” Gatti verloor het manuscript en tevens de lust

Berichten van een provisorische planeet ARMAND GATTI

om verder drama's te schrijven. Hij schreef voor kranten, dresseerde circusleeuwen en vocht in 1954 in de oorlog in Guatamala. Op een van zijn reportage-wereidreizen kwam hij in China tot inzicht. Hij schreef daar zijn tweede (behouden) toneeldebuut. Het stuk, dat in 1957 klaar kwam, heette „De zwarte vis”. Het speelt in het China van de keizerlijke muurbouwer Ts'in Schivang-ti (221 tot 210 voor Christus) Dit stuk streeft de Lehrstücke en de Elektrifizierung van het toneel van Brecht na. Elektrifizierung van 't toneel wil zeggen: wat op het toneel gebeurt, wordt met filmprojecties van commentaar voorzien.

„Het merkwaardige” van zijn volgende stuk, erkende Gatti is dat het helemaal niet bestaat” De „Openlijke zang van twee elektrische stoelen” werd in januari van dit jaar door Gatti zelf in scène gezet in het Parijse „Theatre National Populaire”. De verblufte toeschouwers zagen op het toneel slechts toeschouwers van het Theater van Boston, Lyon, Hamburg, Turijn en Los Angeles, die een (onzichtbaar) stuk over een Amerikaanse justitieaffaire zien: de

omstreden berechting van de links-anarchistische Immigranten Nicola Sacco en Bartolomeo Vanzetti in het jaar 1927. Gatti over het theater in het theater, over het toeschouwers toeschouwen van de toeschouwers. „Daarmee heb ik het eindpunt bereikt”.

De „Berichten van een provisorische planeet” zijn vóór dit punt geschreven. Aan een schakelbord in de toeschouwerterruimte beluisteren drie technici, wat een heelalbewoner van een vreemde planeet uitzendt. De toeschouwers zien het ook — het toneel is als een televisiescherm opgericht. Zij beschouwen, wat hen bij andere stukken al getoond is: de wisselzaak joden tegen vrachtwagens uit „Joel Brand” van Kipphardt; Konzentrations-Lager Ermittlungen van Peter Weiss; de nazistische en kerkelijke dragers van onwaardigheden van Hochhuth. Op een gegeven ogenblik komt de leider (der Führer) het toneel op en blaft als een hond.

Ik wil deze beknopte Gatti-geschiedenis besluiten met woorden, die iemand na het zien van het stuk sprak: „Het is volkomen een happening.”

Henk Spijker.

DE MOORDENAAR

Op de middag van de 4e juni 2068 kon hij voor het eerst weer in zijn vaderstad komen, want sinds Hoorn in 2043 door 'n atoombom van 1600 megaton was getroffen, was de stad en z'n omtrek 25 jaar afgesloten tot de atoomdeeltjes verdwenen waren. Nu dwaalde hij dus door de ruïnes van wat eens een welvarende stad van 100.000 inwoners geweest was. Plots bleef hij staan. Voor zijn voeten lag een steen, met het opschrift: In 1957 is hier de eerste steen gelegd door Deken P. J. L. v.d. Meer. „Mijn oude school”, dacht hij. „Zouden er nog veel van mijn klasgenoten zijn? Dan moeten die nu wel tegen de 50 zijn. „Een meter of tien verderop, zag hij een boek, getiteld „Verbonden blokschrift” (voor de tweede klassen) door M. A. Schaly. „Ja”, dacht hij „zo moesten we vroeger schrijven”. Met weemoed dacht hij terug, maar plots schrok hij op. Het was al één uur. „Ik ga maar naar de „Glazen wijk, misschien staat die nog wel overeind”. Het is ook wel zot van Monumentenzorg geweest om in 2038 deze wijk

met een één meter dikke laag X-glas te beschermen tegen invloeden van buitenaf. En dat nog wel voor die waardeloze krotten, die in 1955 gebouwd zijn. Ze hadden beter de industriecomplexen kunnen beschermen”. Hij struikelde. Het was een bot van een mensenarm. Verderop zag hij de rest van de beenderen liggen. „Afblijven, Bruno”. De hond gromde, maar bleef er toch af. Hij besloot deze rest van wat eens een mens geweest was te begraven. Na een kruis op het graf geplaatst te hebben ging hij voort. „Het is ongelooflijk dat ze hier in één week wandelpaden door het puin gemaakt hebben”. Langzamerhand zag hij ook andere mensen die, evenals hij, door de ruïnes dwaalden. „Zeker op zoek naar de resten van hun huis. Wilde ik eerst ook doen, maar alles ligt om of is gesmolten door deze

atoomontploffing.” Verder lopend kwam hij bij de Glazen wijk. „Ja hoor, ze staat nog overeind.” Ook hier zag hij mensen, die na 25 jaar terugkwamen en tenminste nog een woning terugvonden. Weer zag hij iets op de grond liggen. Hij raapte het op. Het was een krant van 3 juni 2043. Hij las de koppen door. „Grote goudader ontdekt in Peru”. Later bleek dat een oplichter dit nieuws verzonden had. „Bantu's in oorlog met Pygmeeën”. Nu waren beide rassen uitgestorven. „Belastingen verhoogd”. „Ja dacht hij, „dat was de achtste keer in achttien jaar tijd. Nederland had toen geldgebrek”. Verder lopend zag hij weer enkele geraamten liggen. 95.000 mensen waren omgekomen. En hij had dit allemaal op zijn geweten. Hij had de fatale bom uit het vliegtuig geworpen.

B. KLEIKAMP 2b

Ik heb enige gegevens, omtrent André Courrèges en Pierre Balmain, twee uitersten in de modewereld, opgezocht in tijdschriften en modebladen.

Sinds Dior en Chanel is er nimmer zo'n opwindning geweest rond een modeontwerper en zijn mode: André Courrèges heeft met drie kollekties de wereld op zijn kop gezet en na één jaar zwijgen weer hetzelfde gedaan. Hij heeft zijn succes te danken aan het feit, dat hij met hele nieuwe verrassende ideeën is gekomen, net toen de mode er niet in was geslaagd aan de wens van vele

vrouwen, zich te zien in een ander silhouet, te voldoen. Courrèges heeft aan die wens voldaan, hij heeft een heel nieuwe, zeer jeugdige lijn gebracht. Het enthousiasme kende geen grenzen meer, men stond op de trappen van zijn appartement in de Avenue Kleber langdurig in de rij om zijn kollekties te zien en iets te kopen van zijn couture. Courrèges kon natuurlijk niet voldoen aan de vele aanvragen van zijn cliënten en had ook nog een ander probleem, want de straten liepen opeens vol met Courrèges-meisjes en -vrouwen. Iedereen droeg (zijn) witte laarsjes en jurkjes. De kopiisten hadden inmiddels fortuinen verdiend aan de „Courrèges look”. Sindsdien heeft Courrèges zijn ideeën voor zichzelf gehouden en wacht de hele wereld op het moment, waarop hij met een nieuwe kollektie tevoorschijn zal komen, die volgens de algemene verwachting weer een geweldige beroering zal veroorzaken.

Pierre Balmain is een man van

wereldvermaardheid; hij is de onbetwiste grootmeester van de Franse Elégance, want al zo'n jaar of twintig komt hij elk seizoen onder de charmante naam „Jolie Madame” met zijn eenvoudige en voorname kollekties, want hij zegt altijd: „Voor onze Jolie Madame is de eenvoud het kenmerk van opperste luxe”.

De koningin van Thailand bestelt altijd haar garderobe bij Pierre Balmain, zelfs haar statierobes. Jarenlang heeft hij niets anders gebruikt dan pasteltinten, maar een jaar of drie geleden is hij daarop terug gekomen. Zijn kleuren zijn sterker, heftiger geworden. Van eenkleurige ensembles heeft hij nooit gehouden, want die zijn hem te vervelend. Hij componeert zijn kleding dan ook heel dikwijls als een „kleurendrieklank”. Resultaten op dit gebied heeft hij wel geboekt met een combinatie van marineblauw, zwart en wit, waaraan een bepaalde toon beige is toegevoegd.

Lieke Jamin.

VACANTIE-CURSUS VAN 12 t/m 14 APRIL

(gevolgd bij het N.V. Amsterdamse Havenbedrijf, stukgoedstuwadoor)

De cursus begon op dinsdagmorgen in het kantoor van het bedrijf aan de Sumatrakade. We waren met een groepje van vijf, uit alle delen van Nederland: Maastricht, Arnhem, Bentveld en Eindhoven. Na de kennismaking en de koffie werd ons verteld wat een stuwadoor is. Het is een kruier bij de haven, hij zorgt ervoor, dat de schepen geladen en gelost worden. De personeelschef vertelde dat, ondanks de moeilijkheden, het werken met mensen in het bedrijf prettiger is dan een volledig doorgevoerde automatisering. Het laden en lossen van schepen brengt veel administratief werk met zich mee, dit in verband met de stabilisatie. Ook moet er natuurlijk met de aard van de stof rekening gehouden worden. De middag hebben we doorgebracht met een bezoek aan de Vlothaven, waar de nieuwe emplacements van het havenbedrijf zijn. We bewonderden de prachtige kranen, twee 10 tons, 'n primeur in Nederland, en keken bij het

laden en lossen van de schepen. Na de kou buiten en na de tochtende loodsen deed ons de warmte in de cantine, waar het bedrijf met recht trots op mag zijn, zeer goed.

Woensdagmorgen werden we in 't instructielokaal „onderricht” over verzekeringen en administratief werk. Er werd ons verteld hoe de arbeiders tegenwoordig opgeleid worden (naar mij bekend is, was er vroeger van opleiding geen sprake - Red.) en hoe ze worden gevormd. Het is niet de bedoeling dat de havenarbeider zijn goede manieren en de sfeer van thuis met zijn colbert aan de kapstok hangt en direct verandert zo gauw hij zijn werkkleding aantrekt. Na een lezing over de Amsterdamse haven, werden wij vergast op een rondvaart door de haven. Dat ook bij het Amsterdamse havenbedrijf veiligheid voor alles gaat, hoorden wij bij de lezing over de technische dienst bij het bedrijf. De verschillende in bedrijf zijnde machines worden namelijk

op geregelde tijden aan een onderzoek onderworpen op veiligheid, terwijl zij ook voortdurend onderhouden moeten worden.

Wat invoerperikelen betreft, gaat alles zeer vormelijk. De stuwadoor wordt voor de invoerrechten aansprakelijk gesteld. Voor goederen die op de een of andere wijze verloren raken moeten toch de invoerrechten betaald worden, ook al liggen ze bijvoorbeeld op de bodem van het IJ.

De drie dagen werden besloten met een bezoek aan het m.s. Laarderkerk van de V.N.S. De gehele cursus is zeer prettig verlopen. De ontvangst was enorm. Niet alleen is er gesproken over schepen en haven, maar ook over andere onderwerpen waar wij belangstelling voor hadden.

Ik kan een ieder aanraden eens een cursus te volgen bij een bedrijf, het is zeer interessant en je zult er geen spijt van hebben.

MARJO STOOP 4 m.m.s.

Opmerking hoofdred.: De hoofdredactie achtte zich genooddaakt enige veranderingen in het artikel aan te brengen. Wij hopen dat de schrijfster het ons niet kwalijk neemt.